



The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 5. prosinac 2018. [\[Multimedia\]](#)

„Nauči nas moliti“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas počinjemo ciklus kateheza o „Očenašu“. Evanđelja nam daju vrlo živopisne portrete Isusa kao čovjeka molitve: Isus je molio. Unatoč hitnosti njegove misije i tolikima koji su ga hitno trebali, Isus osjeća potrebu da se povuče u osamu i da moli. Markovo Evanđelje opisuje nam ovaj detalj već od prve stranice Isusove javne službe (usp. 1, 35). Prvi Isusov dan u Kafarnaumu završio je pobjedonosno. Kad je sunce zašlo, mnoštvo bolesnika je nagnulo k vratima kuće u kojoj je Isus boravio: Mesija propovijeda i ozdravljuje. Drevna proroštva i očekivanja tolikih napaćenih ljudi se ostvaruju: Isus je Bog blizak ljudima, Bog koji nas oslobađa. Ali to je mnoštvo još uvijek maleno u usporedbi s mnogim drugim mnoštvima koja će se okupljati oko proroka iz Nazareta; u nekim se zgodama radi o nepreglednom mnoštvu, a Isus je u središtu svega, očekivan od naroda, ishod nade Izraela.

Ipak, on se toga oslobađa; ne završava kao talac očekivanja onih koji su ga već sada izabrali kao vođu. Jer vođe vrebaju jedna opasnost: da se previše vezuju uz ljude, a ne da se od njih distanciraju. Isus to primjećuje i ne postaje taocem ljudi. Od prve noći u Kafarnaumu on pokazuje da je izvorni Mesija. U posljednjem dijelu noći, kada se već počinje pomaljati zora, učenici ga i dalje traže, ali ga ne mogu naći. Gdje je? Sve dok ga Petar konačno ne pronalazi na osamljenom mjestu, potpuno uronjena u molitvu. I kaže mu: „Svi te traže!“ (Mk 1,37). Izgleda da je taj usklik potvrda plebiscitarnog uspjeha, dokaz uspjeha misije.

Ali Isus kaže svojim da mora poći drugdje; da nisu ljudi ti koji Njega traže, već je prije svega On taj koji traži druge. Stoga ne smije nigdje „pustiti korijenje“, već ostaje stalni hodočasnik na putovima Galileje (r. 38-39). I također hodočasnik prema Ocu, to jest: moleći. Na putu molitve. Isus moli. I sve se događa u noći molitve.

Čini se da na pojedinim stranicama Svetoga pisma nadasve Isusova molitva, njegova intimnost s

Ocem, upravlja svime. To će biti, na primjer, prije svega u noći u Getsemanskom vrtu. Posljednji dio Isusovog putovanja (apsolutno najteži od onih koje je do tada prošao) čini se da svoj smisao nalazi u Isusovu stalnom slušanju Oca. Molitva koja zasigurno nije laka, štoviše, prava je „agonija“, u smislu borbenog duha sportaša, a ipak molitva sposobna podupirati put križa. Evo bitne točke: tamo, Isus je molio.

Isus je intenzivno molio u javnim trenucima, dijeleći liturgiju svoga naroda, ali je tražio i mjesta gdje se mogao sabrati, mjesta odvojena od vreve svijeta, mjesta koja su mu omogućavala da ponire u tajnu svoje duše: on je prorok koji poznaje kamenje pustinje i penje se visoko na goru. Posljednje Isusove riječi, prije nego će izdahnuti na križu, riječi su psalama, to jest molitve, molitve Židova: u molitvi se služio molitvama kojima ga je majka naučila.

Isus je molio kao što moli svaki čovjek na svijetu. Ipak, u njegovu načinu molitve bilo je i nečeg otajstvenog, nešto što sigurno nije promaklo njegovim učenicima, jer u evanđeljima nalazimo tu jednostavnu i neposrednu molitvu: „Gospodine, nauči nas moliti“ (Lk 11, 1). Vidjeli su Isusa kako moli i htjeli su naučiti moliti: „Gospodine, nauči nas moliti“. I Isus ne odbija, ne čuva ljubomorno svoju intimu s Ocem, već je upravo došao zato da nas uvede u ovaj odnos s Ocem. I tako postaje učitelj molitve za svoje učenike, kao što zasigurno želi biti za sve nas. I mi bismo trebali reći: „Gospodine, nauči me moliti. Nauči me to“.

Pa i ako molimo već toliko godina, moramo uvijek učiti! Čovjekova molitva, ta čežnja koja se tako prirodno rađa iz njegove duše, možda je jedna od najdubljih tajni svemira.

I ne znamo ni jesu li molitve koje upućujemo Bogu zapravo one koje on želi čuti. Biblija nam također daje svjedočanstvo o neispravnim molitvama koje Bog na kraju odbacuje: dovoljno se sjetiti usporedbe između farizeja i carinika. Samo se ovaj potonji, carinik, vraća opravdan iz hrama, jer je farizej bio ohol i sviđalo mu se da ga ljudi vide kako se moli i pretvara se da se moli: srce je bilo hladno. I kaže Isus: ovaj nije opravdan jer „svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen; a koji se ponizuje, bit će uzvišen“ (Lk 18, 14). Prvi korak u molitvi jest biti ponizan, poći k Ocu i reći: „Gledaj me, ja sam grješnik, slab sam, zao sam“, svatko zna što treba reći. Ali uvijek počinjemo s poniznošću, a Gospodin sluša. Gospodin uslišava poniznu molitvu.

Stoga, započinjući ovaj ciklus kateheza o Isusovoj molitvi, najljepša i najpravednija stvar koju svi trebamo učiniti jest ponavljati molitvu učenika: „Učitelju, nauči nas moliti!“ U ovo vrijeme došašća bit će lijepo je ponoviti: „Gospodine, nauči me moliti“. Svi možemo otići korak dalje i moliti bolje; ali moliti to od Gospodina: „Gospodine, nauči me moliti“. To činimo u ovom vremenu došašća i On sigurno neće dopustiti da naša molitva ostane neuslišana.

Pozdrav vjernicima na hrvatskom jeziku

S radošću pozdravljam i blagoslivljam hrvatske hodočasnike, a osobito bračne parove iz

Dubrovačke biskupije, zajedno s njihovim pastirom msgr. Matom Uzinićem. Dragi supružnici, jučer ste u Bazilici Sv. Petra obnovili bračna obećanja, priznajući da vas je Gospodin pratio u radosnim i žalosnim prilikama života. Ohrabrujem vas da živite supružničku ljubav, znak ljubavi između Krista i Crkve, rastući svakodnevno u uzajamnom sebedarju po malim gestama. U ovo vrijeme došašća, neka vam Blažena Djevica Marija bude uzor kako primiti Gospodina i povjeriti se Njemu. Hvaljen Isus i Marija!

U sklopu pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

U subotu slavimo svetkovinu Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije. Uzdajmo se u Mariju! Neka nam ona, kao uzor vjere i poslušnosti Gospodinu, pomogne pripremiti naša srca da prihvate Djetešce Isusa na svetkovinu njegova Rođenja. Hvala.